

Sygn. akt II KK 154/21

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie skazanej M.Z.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron
w dniu 19 kwietnia 2021 r.
wniosku obrońcy skazanej
o wstrzymanie wykonania
prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...),
zmieniającego częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt XVIII K (...),
na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wstrzymać wykonanie kary orzeczonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 13 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa
(...).

UZASADNIENIE

Wniosek złożony przez obrońcę skazanej - adw. M. B. o wstrzymanie wykonania wyroku
zaskarżonego kasacją prokuratora, zasługuje na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania prawomocnego orzeczenia w
postępowaniu kasacyjnym musi być warunkowane przewidywaną realnie skutecznością tej
nadzwyczajnej skargi (por. np. postanowienia SN: z dnia 17 sierpnia 2004 r., V KK 229/04;
z dnia 8 września 2004 r., V KK 214/04). Tylko w takich okolicznościach możliwe jest

uwzględnienie wniosku, a więc powstrzymanie negatywnych skutków mogących powstać w sytuacji, gdyby prawomocne orzeczenie obarczone rażącym błędem, było wykonywane.

W przedmiotowej sprawie wnoszący kasację prokurator postawił zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej kontroli odwoławczej wyroku sądu I instancji, skutkującej dokonaniem - z rażącym naruszeniem przepisu art. 455 k.p.k. - zmiany opisu czynu przypisanego M. Z. Analiza zarzutu kasacji dowodzi, że wskazuje on z dużym prawdopodobieństwem na istnienie rażącego naruszenia prawa wskazanego w treści kasacji. Oskarżonej zarzucono w akcie oskarżenia to, że: *„w okresie od grudnia 2017 roku do 6 kwietnia 2018 roku w B. wbrew ciążącemu na niej obowiązkowi opieki nad synem D.G. poprzez zaniechanie poinformowania stosownych służb o przemocy fizycznej stosowanej wobec dziecka D. G. przez jego ojca D. G. oraz nie podjęcie działań zmierzających do uniemożliwienia takich zachowań D. G. narażała syna D. G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu”*; czyn ten zakwalifikowano z art. 160 § 1 i 2 k.k. Sąd Okręgowy w Ł. orzekając w sprawie XVIII K (...) uznał ją winną tak opisanego czynu i za ten czyn skazał ją na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten co do oskarżonej został zaskarżony na jej niekorzyść tylko w zakresie orzeczenia o karze (apelacja oskarżyciela posiłkowego). Tym samym nie były kwestionowane w środku odwoławczym ustalenia faktyczne, a także przyjęty opis przestępstwa. W tym układzie sąd odwoławczy nie mógł dokonać zmiany opisu czynu w granicach zaskarżenia, a jednak takiej zmiany dokonał uzupełniając opis czynu, a także zmieniając – dostosowując do zmienionego opisu - kwalifikację prawną czynu przypisanego. Przypisał bowiem skazanej udzielenie D. G. pomocnictwa do przestępstwa z art. 207 a § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Takie postąpienie w stopniu wysoce prawdopodobnym uzasadnia trafność zarzutu kasacji, tj. rażącego naruszenia przepisu art. 455 k.p.k. W takiej zaś sytuacji konieczne jest wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej wobec skazanej kary.

Już tylko na marginesie trzeba stwierdzić, że w tej sprawie jawi się także jako wysoce prawdopodobne, iż naruszono ponadto zasadę skargowości, albowiem skazanej przypisano czyn - pomocnictwa do przestępstwa popełnionego przez współoskarżonego - co do którego to czyni nie wniesiono skargi w akcie oskarżenia (uzasadnienie aktu oskarżenia nie zawiera żadnego elementu takiego czynu).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej.

